

Hlavním podnětem pro tuto práci, pojmenovanou Slovesa v učebnicích italštiny - se zaměřením na časy oznamovacího způsobu, byly výsledky studií italských lingvistů, kteří se zabývají osvojováním jiného než mateřského jazyka. Obecnému souhrnu, ve kterém je ve zkratce nastíněna daná problematika, je věnována první část: nastiňuji tu stručně různé aspekty akvizice jazyků, průběh, jakým akvizice probíhá v italštině, a na závěr se zamýšlím nad praktickým využitím těchto informací. Největší prostor bude věnován jednotlivým etapám přijímání slovesných časů, které jsou vlastním tématem této práce.

Podle závěrů citovaných studií lze totiž obecně stanovit, v jakém pořadí dochází k osvojování jednotlivých gramatických časů (prézens – passato prossimo – imperfektum – futurum – passato remoto). Na ně jsem se tedy zaměřila dále (konkrétně na přítomný čas, složené a jednoduché perfektum, imperfektum a futurum) a po popsání jejich funkcí na základě několika italských gramatik jsem se blíže zaobírala tím, jak jsou vysvětleny v některých učebnicích italského jazyka. Zajímalo mě, do jaké míry se ony učebnice shodují s přirozenou sekvencí gramatických časů při osvojování, případně jaké funkce časů jsou obsaženy v jednotlivých učebnicích. Pokud jsem narazila na nesrovnalosti ve vysvětlení vybraných časů indikativu nebo absenci některého typu gramatického času, který je poměrně běžný v současné italštině (např. epistemické futurum), snažila jsem se na to upozornit. U každého zkoumaného času jsem pak v závěru shrnula výsledky svého zkoumání.

Hlavní bod mé práce, vysledovat, v jakém pořadí se v učebnicích objevují dané časy a jak toto pořadí odpovídá výsledkům studií o přirozené akvizici, vyústil pak do tohoto závěru: většina učebnic upřednostnila umístění futura před imperfektum. Výjimkami pak byly dvě učebnice: jedna (Italština pro samouky) uvádí všechny minulé časy až po čase budoucím, a narušuje tak značně pořadí osvojování časů v přirozené akvizici. Druhou výjimkou, tentokrát v opačném významu, byl kurz Uno a Due, kde je futurum zařazeno až po složeném i jednoduchém perfektu a imperfektu. Sekvence perfektivní čas – imperfektum je naopak respektována ve všech zkoumaných textech.

Srovnání výše zmíněných lingvistických studií a učebnic italštiny vykazuje rozdíly v používání posloupnosti výuky slovesných časů.